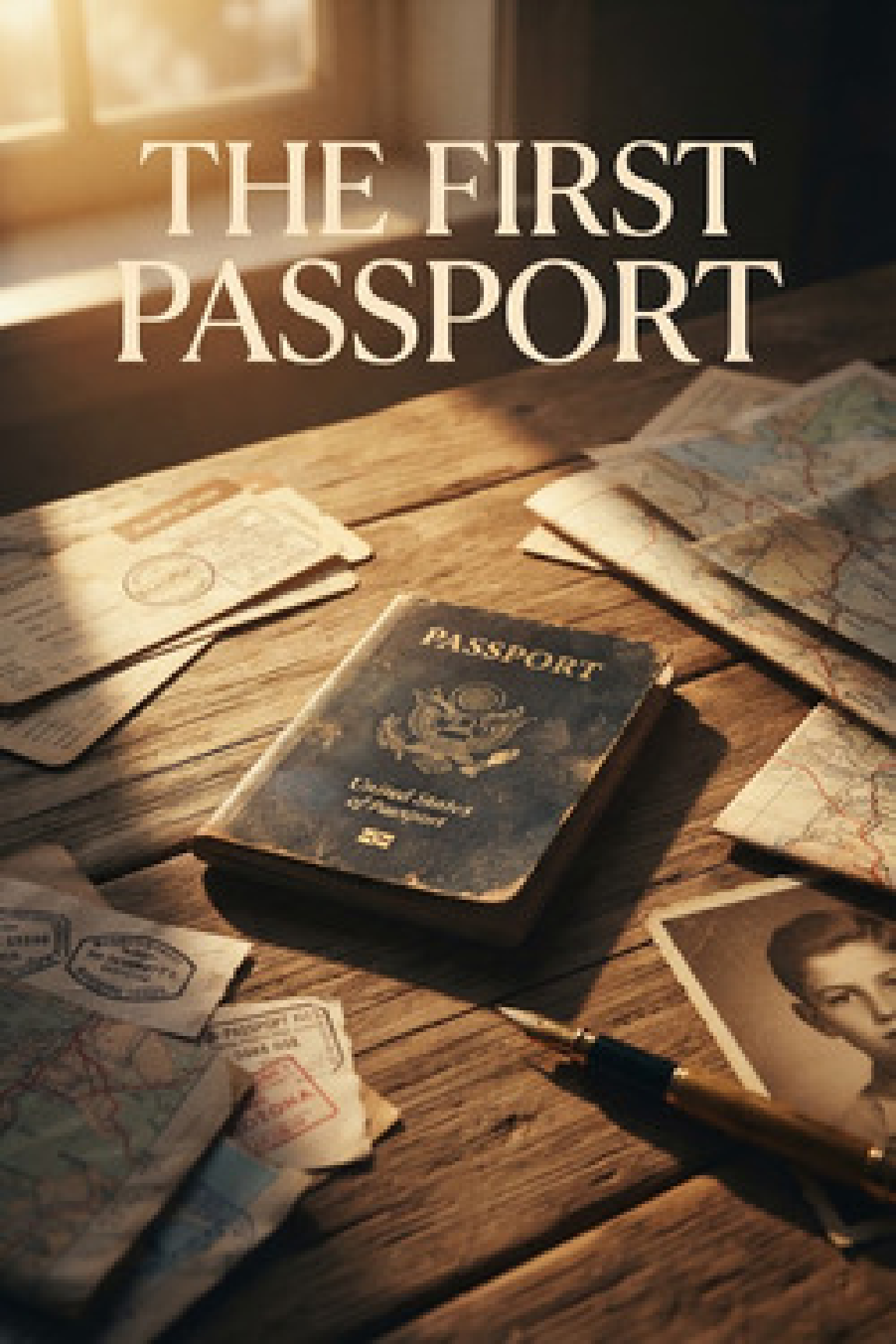

THE FIRST
PASSPORT
PASSPORT

ΚΑΤΩΦΛΙ 4

Το πρώτο διαβατήριο

Για πολλά χρόνια πίστευα πως έχτιζα μια καριέρα.

Ήταν μια λογική πεποίθηση.

Κάθε πρωί σηκωνόμουν για να δουλέψω.

Κάθε εβδομάδα είχε στόχους.

Κάθε μήνας είχε αποτελέσματα.

Κάθε χρονιά είχε έναν ισολογισμό.

Όλα έμοιαζαν να επιβεβαιώνουν την ιδέα ότι το κέντρο της ιστορίας ήταν η δουλειά.

Ύστερα ήρθε ο χρόνος.

Και ο χρόνος, όπως πάντα, ανέλαβε να βάλει το καθετί στη θέση του.

Σήμερα, κοιτάζοντας πίσω, δεν θυμάμαι τόσο τους αριθμούς όσο τους ανθρώπους.

Δεν θυμάμαι τόσο τις στατιστικές όσο τις συζητήσεις.

Δεν θυμάμαι τόσο τις διαδικασίες όσο τις αποφάσεις.

Είναι μια εκπληκτική ανακάλυψη.

Περνάμε μια ζωή πιστεύοντας ότι η αξία βρίσκεται στις δομές.

Ύστερα ανακαλύπτουμε ότι η αξία ήταν κρυμμένη στους ανθρώπους που πέρασαν μέσα από αυτές τις δομές.

Μπήκα σε έναν κόσμο που είχε ακριβείς κανόνες.

Ξεκάθαρους στόχους.

Υψηλά πρότυπα.

Απαιτούσε πειθαρχία.

Ζητούσε ευθύνη.

Δεν άφηνε πολλά περιθώρια για συντομεύσεις.

Ήταν ένα απαιτητικό περιβάλλον.

Και ήταν ευτύχημα.

Γιατί η πειθαρχία είναι μια μορφή σεβασμού.

Πρώτα απ' όλα προς τον εαυτό μας.

Ζούμε σε μια εποχή που γιορτάζει συνεχώς το ταλέντο.

Έμαθα να σέβομαι κάτι διαφορετικό.

Τη σταθερότητα.

Το ταλέντο μπορεί να ανοίξει μια πόρτα.

Η σταθερότητα σού επιτρέπει να διασχίσεις τον διάδρομο.

Πολλοί λαμπροί άνθρωποι χάνονται.

Πολλοί συνηθισμένοι άνθρωποι, αντίθετα, χτίζουν εξαιρετικά έργα.

Η διαφορά σπάνια είναι η ευφυΐα.

Συχνά είναι η συνέχεια.

Μέρα με τη μέρα.

Απόφαση με απόφαση.

Ευθύνη με ευθύνη.

Εκεί άρχισα να καταλαβαίνω κάτι θεμελιώδες.

Ένας οργανισμός δεν αποτελείται ποτέ πραγματικά από κτίρια.

Δεν αποτελείται από λογότυπα.

Δεν αποτελείται από συνθήματα.

Αποτελείται από συμπεριφορές που επαναλαμβάνονται στον χρόνο.

Κάθε εταιρεία έχει μια ορατή κουλτούρα και μια αόρατη.

Η πρώτη εμφανίζεται στα φυλλάδια.

Η δεύτερη αναδύεται όταν κανείς δεν κοιτάζει.

Όταν έρχεται ένα πρόβλημα.

Όταν ένας πελάτης είναι δυσαρεστημένος.

Όταν λείπει ένα αποτέλεσμα.

Όταν μια κρίση χτυπά την πόρτα.

Εκείνη τη στιγμή ανακαλύπτεις τι μετράει πραγματικά.

Για χρόνια παρατηρούσα άνδρες και γυναίκες υπό πίεση.

Κάποιοι άλλαζαν εντελώς.

Άλλοι αποκάλυπταν τον καλύτερο εαυτό τους.

Και σε εκείνες τις στιγμές μάθαινα.

Όχι από τις επιτυχίες.

Από τις αντιδράσεις.

Γιατί η αληθινή ταυτότητα ενός ανθρώπου σπάνια αναδύεται τις εύκολες μέρες.

Φανερώνεται όταν κάτι σπάει.

Όταν το σχέδιο αποτυγχάνει.

Όταν η ασφάλεια χάνεται.

Όταν μένει μόνο ο χαρακτήρας.

Πολλά από τα πιο σημαντικά μαθήματα της ζωής μου δεν ήρθαν από μια αίθουσα διδασκαλίας.

Δεν ήρθαν από ένα βιβλίο.

Ήρθαν από τις καθημερινές συναντήσεις.

Από συναδέλφους.

Από πελάτες.

Από ανθρώπους που πιθανότατα ποτέ δεν φαντάστηκαν ότι δίδασκαν κάτι.

Η ζωή συχνά λειτουργεί έτσι.

Οι πιο σημαντικοί δάσκαλοι δεν παρουσιάζονται ως δάσκαλοι.

Απλώς ζουν μπροστά μας.

Και κάτι από αυτούς μένει.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, άρχισα να ταξιδεύω.

Διαφορετικά έθνη.

Διαφορετικοί πολιτισμοί.

Διαφορετικές γλώσσες.

Στην αρχή αναζητούσα τις διαφορές.

Ήταν φυσικό.

Κάθε χώρα έμοιαζε να έχει τη δική της προσωπικότητα.

Έναν ρυθμό.

Μια λογική.

Μια ευαισθησία.

Ύστερα κάτι συνέβη.

Άρχισα να προσέχω τις ομοιότητες.

Ένας πατέρας που ανησυχεί για το μέλλον των παιδιών του.

Μια μητέρα έτοιμη να θυσιαστεί.

Ένας νέος που ανυπομονεί να αποδείξει την αξία του.

Ένας εργαζόμενος που ζητά σεβασμό.

Ένας ηλικιωμένος που θέλει να τον ακούσουν.

Οι συντεταγμένες άλλαζαν.

Ο άνθρωπος παρέμενε εκπληκτικά όμοιος.

Τότε άρχισα να καταλαβαίνω ότι η εταιρεία ήταν πολύ περισσότερο από ένας χώρος εργασίας.

Ήταν ένα παράθυρο.

Μου επέτρεπε να παρατηρώ τον κόσμο.

Να μπαίνω σε πραγματικότητες που αλλιώς δεν θα είχα γνωρίσει ποτέ.

Να καταλάβω ότι η γεωγραφία χωρίζει τους ανθρώπους πολύ λιγότερο απ’ όσο πιστεύουν.

Κάθε ταξίδι πρόσθετε κάτι.

Κάθε συνάντηση μετακινούσε ένα νοητικό όριο.

Κάθε εμπειρία γκρέμιζε μια προκατάληψη.

Και χωρίς να το καταλάβω, μάθαινα ένα μάθημα μεγαλύτερο από την ίδια τη δουλειά.

Ο άνθρωπος έρχεται πριν από κάθε σύστημα.

Πάντα.

Οι στρατηγικές αλλάζουν.

Οι αγορές αλλάζουν.

Οι τεχνολογίες αλλάζουν.

Οι γενιές αλλάζουν.

Όμως η εμπιστοσύνη μένει.

Ο σεβασμός μένει.

Ο λόγος που δόθηκε μένει.

Είναι νομίσματα που δεν χάνουν ποτέ την αξία τους.

Όταν ξαναθυμάμαι εκείνη την περίοδο της ζωής μου, δεν τη θεωρώ μόνο μια επαγγελματική πορεία.

Τη θεωρώ μια ανθρώπινη μαθητεία.

Ένα εργαστήριο.

Ένα ανεπίσημο σχολείο όπου κάθε μέρα πρόσθετε μια λεπτομέρεια στην κατανόηση του κόσμου.

Γι’ αυτό σήμερα χαμογελώ όταν κάποιος περιορίζει μια καριέρα σε μια σειρά από ρόλους.

Οι ρόλοι είναι προσωρινοί.

Τα μαθήματα μένουν.

Οι άνθρωποι μένουν.

Οι μεταμορφώσεις μένουν.

Στο τέλος δεν κουβαλώ μαζί μου ένα οργανόγραμμα.

Δεν κουβαλώ μαζί μου μια θέση.

Δεν κουβαλώ μαζί μου έναν τίτλο.

Κουβαλώ μαζί μου εκατοντάδες πρόσωπα.

Χιλιάδες συζητήσεις.

Μια ανυπολόγιστη ποσότητα μαθημάτων που έλαβα από απλούς ανθρώπους.

Και πάνω απ' όλα μια βεβαιότητα.

Η εταιρεία ήταν σημαντική.

Πολύ σημαντική.

Με διαμόρφωσε.

Με έβαλε σε δοκιμασία.

Μου άνοιξε δρόμους που δεν θα είχα φανταστεί ποτέ.

Όμως δεν ήταν το τέρμα.

Ήταν το σημείο εκκίνησης.

Γιατί η δουλειά έχτισε δεξιότητες.

Ο κόσμος έχτισε επίγνωση.

Και η αληθινή ιστορία, εκείνη που έπαιρνε σιγά σιγά μορφή μέσα μου, δεν είχε ακόμη αρχίσει.